

Arrest

nr. 262 579 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERAART, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient, samen met haar echtgenoot, op 29 november 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 mei 2021 verklaart de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2019 werd ingediend door :

[S.N.] (N° R.N. [...]) geboren te [...] / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op [...]

+ echtgenote:

[T.A.] (N° R.N. [...]) geboren te [...] / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op [...]

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Mevrouw, een lerares lager onderwijs in Armenië, en mijnheer, diamantslijper in Armenië, verklaren Armenië achter zich te hebben gelaten omwille van geweld en onderdrukking. Betrokkenen doen beroep op artikel 3 van het EVRM en verwijzen naar de onveilige toestand in Armenië door het opkomende anti-christendom en de islamisering van de regio. Betrokkenen kwamen in 2005 naar België en startten een asielprocedure op. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat hun asielverklaringen ongeloofwaardig waren, dat betrokkenen tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat er geen bewijzen werden voorgelegd van een persoonlijke vervolging. Het eindoordeel luidde dat hun asielaanvraag bedrieglijk was. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De elementen van integratie (maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse taallessen, zouden vloeiend Frans en Nederlands spreken, werkbereid (knelpuntberoep/ werkbeloften/ thuishulp in kader van dienstencheques/arbeidscontracten die worden voorgelegd, ook recente), steunverklaringen (‘zeer sterke sociale banden met de autochtone bevolking’)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tewerkstelling wordt alleen toegestaan zolang de asielprocedure niet is afgesloten. Een dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling heeft enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun asielprocedure in hun eigen behoeften te kunnen voorzien. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het koppel geldt zodat er van een verbreking van de hun band geen sprake is. Betrokkenen tonen verder niet aan dat hun sociale banden met de autochtone bevolking zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Een relatief langdurig verblijf in het buitenland impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan

betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Hetzelfde geldt voor de duurtijd van de opeenvolgende procedures die zij hebben opgestart teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen, hetzij op basis van humanitaire overwegingen, hetzij op basis van medische elementen. Al deze procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing die vergezeld ging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nooit gaven zij gevolg aan de instructie om het Belgische grondgebied te verlaten. De bedoeling van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er vrijwillig gevolg aan te geven. Dat betrokkenen sedert 2005 in België verblijven, hindert hen niet om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om naar Armenië te reizen en zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post om een procedure op te starten voor het verkrijgen van een verblijfstitel.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De Belgische ambassade in Moskou accepteert D-visumaanvragen vanuit Armenië per post (DHL). Zodra het verzoek is verwerkt, worden de paspoorten via DHL teruggestuurd naar Armenië.

Mevrouw verwijst naar haar medische problematiek middels medische attesten van Dr. [A.K.] die dateren van 2009. In die attesten staat dat de patiënt niet zou kunnen reizen en dat er geen adequate therapie bestaat in het land van herkomst. Volgens een medisch attest uit 2009 zijn er gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het herkomstland. We krijgen geen inzage in de actuele gezondheidstoestand, anno 2021, van mevrouw. De medische problematiek die wordt aangehaald met de attesten van 2009 werd reeds onderzocht door de dienst 9ter. De arts-adviseur oordeelde dat de behandeling en de opvolging van de medische problematiek beschikbaar zijn in Armenië en dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. De aanvragen voor een verblijfstitel om medische redenen werden afgewezen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

1.2. Eveneens op 25 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: [T.A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee ze legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.”

2. Over de rechtspleging

Hoewel niet kan worden vastgesteld dat de beschikking tot vaststelling van de terechtzitting op 24 september 2021 correct werd verstuurd aan verzoekster, was zij vertegenwoordigd op de terechtzitting en gaf zij via haar advocaat te kennen dat zij haar verdediging voldoende had kunnen voorbereiden, dat zij kennis had kunnen nemen van de nota met opmerkingen en dat zij uitdrukkelijk akkoord ging met de behandeling van haar zaak op deze zitting.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 juni 2021 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij de burgemeester van haar verblijfplaats en dat deze door de burgemeester voor behandeling werd overgemaakt aan verweerder. Dit werd ter terechtzitting meegedeeld en wordt niet betwist door verzoekster. Het blijkt niet dat deze aanvraag reeds werd behandeld. Verzoekster heeft door deze nieuwe aanvraag in te dienen haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit in een beslissing naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch vast te stellen dat zij op ontvankelijke wijze een aanvraag in België kan indienen en een verblijfsmachtiging te verlenen, dit op basis van de omstandigheden die in de nieuwe verblijfsaanvraag worden meegedeeld. De vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters oudere aanvraag om machtiging tot verblijf, met minder recente aangehaalde omstandigheden. De Raad ziet niet in welk belang verzoekster hierbij heeft. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang. Dit geldt des te meer nu artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf louter vermag te beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende aanvraag, die in casu opnieuw zou openvallen in geval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Op basis van artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet zou verzoekster aldus worden geacht afstand te doen van deze aanvraag. Een

mogelijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing zou aldus geen enkel nuttig effect sorteren of verzoekster een voordeel bieden.

Ter terechtzitting gedraagt verzoekster zich ter zake naar de wijsheid van de Raad. Zij toont niet aan dat zij nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van de beslissing van 25 mei 2021 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wed verklaard.

Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1. Verzoekster voert, gespreid over vijf middelen, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het non-discriminatie- en gelijkheidsbeginsel. Gelet op de nauwe samenhang worden deze middelen samen behandeld.

Verzoeksters zet haar middelen uiteen als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed ondermeer :

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen

- de duur van de procedures, de ingeroepen integratie edm. behoren niet tot de ontvankelijkheidsfase maar tot de gegrondheidsfase

- er wordt geen individueel risico aangetoond inzake hun persoonlijke veiligheid

- ook alle andere elementen worden niet aanvaard

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven sedert lange tijd in België, hebben zich goed geïntegreerd en zij kunnen onmiddellijk beginnen werken, een eigen inkomen genereren, maar hier wordt ten onrechte totaal geen rekening mee gehouden.

Er werden samen met de aanvraag art. 9 BIS VW verschillende stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat er door verzoekers lessen Nederlands gevolgd werden. Er werden verder ook tal van steunverklaringen voorgelegd.

Verzoekers hebben er in hun verzoek art. 9 BIS VW op gewezen dat zij van zodra zij over de vereiste verblijfsdocumenten beschikken, onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden.

Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoeker.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het afwijzen van een eerdere asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers met België hebben.

Het feit dat verzoekers in het verleden een aanvraag hebben ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België nu niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Deze argumentatie geldt des te meer gezien er thans door verzoekers een bijkomend stukken wordt voorgelegd betreffende het individueel risico op vervolging (zie stuk 3) waaruit blijkt dat de kans op vervolging en de onmogelijkheid tot terugkeer tot op heden nog actueel is.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend. Bovendien wordt er thans wél een document voorgelegd bijkomend waaruit deze onmogelijkheid blijkt (stuk 3).

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers reeds verschillende jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoekers nu na al die tijd legaal verblijf bekomen, zodat zij het nodige kunnen doen om eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoekers dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekers steeds de wil om te werken hebben gehad en bereid zijn om onmiddellijk te werken wanneer zij legaal statuut zullen hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat zij samen met hun verzoek tevens een werkbelofte hebben voorgelegd van een potentiële werkgever.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing afdoende wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.

[...]

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekers tot op heden in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat het jarenlang verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met samenwoont en medegaande sterke integratie en en de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst die nog absoluut is door de ingevoerde corona-maatregelen en medegaand reisverbod als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001,79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en om hun bijdrage te leveren aan de maatschappij*
- er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst zowel omwille van eigen problemen maar tevens door de huidige coronamaatregelen*
- er is de aanwezigheid van familieleden in België die over een onbeperkt verblijf*

Dat ingeval verzoekers naar het land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie en deze van hun gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar ARMENIE moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling gezien de problemen die zij in het verleden al gekend hebben in hun land van herkomst.

Dat het totaal disproportioneel is te eisen dat verzoekers eerst zich naar hun land van herkomst zouden begeven, om dan nadien een aanvraag in te dienen in ARMENIE, en deze dan via de Ambassade in Moskou naar ARMENIE zou gestuurd worden, terwijl verzoekers op heden op slechts enkele tientallen kilometers van het centrale beslissingsorgaan woonachtig zijn, en bijgevolg niet de hele wereld dienen

rond te reizen temeer dit ten zeerste wordt afgeraden op heden, en dit uit hoofde van de volksgezondheid en om besmettingsgevaar zoveel als mogelijk te vermijden.

Er werden tal van maatregelen opgelegd door de Belgische en andere autoriteiten waardoor het niet mogelijk is om zomaar vrij rond te reizen en waarbij er gezien deze totale onmogelijkheid tot terugkeer, wel degelijk bevoegdheid in België bestaat om deze aanvraag te behandelen en de door verzoekers ingediende aanvraag wel degelijk ontvankelijk dient verklaard te worden.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanspraak, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

In casu is er de corona-epidemie waarbij verre reizen totaal tegenaangewezen zijn en leiden tot besmettings- en dus levensgevaar. Er kan in dit verband niet geoordeeld worden dat de coronamaatregelen voor verzoekers niet zouden gelden, dit gezien het feit dat zij op het Belgisch grondgebied verblijven en zich te schikken hebben net zoals alle personen op het Belgisch grondgebied naar de orders die door de overheden worden gegeven.

Dat deze overheid niet enerzijds warm en anderzijds koud kan blazen tegelijkertijd, waarbij de ene overheidsdienst stelt dat het verboden is te reizen en DVZ zou vereisen dat er wel wordt heen en weer gereisd.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

4.2. De middelen hebben, gelet op het ondersteunend betoog in het verzoekschrift, hoofdzakelijk betrekking op de eerste bestreden beslissing. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen deze beslissing. De middelen worden enkel onderzocht voor zover zij duidelijk betrekking hebben op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. De ingeroepen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is enkel relevant voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, niet voor wat de tweede bestreden beslissing betreft. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat zij niet in het bezit is van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee ze legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.

In beginsel is verweerder in deze situatie, met toepassing van voormelde wetsbepaling, verplicht om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten (*“moet”*) en kunnen enkel *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* hem hiervan doen afzien. Verzoekster stelt zich te kunnen beroepen op de bescherming van artikel 3 van het EVRM, zodat een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel is vereist.

4.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verweerder heeft in zijn beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekster zich beperkte tot een louter algemene bewering dat artikel 3 van het EVRM in het gedrang zou komen bij een terugkeer naar het land van herkomst, zonder dat in dit verband een begin van bewijs werd voorgelegd en zonder dat de algemene bewering werd toegepast op de eigen situatie. Hij wees er nog op dat de eerdere asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk werd bevonden.

Verzoekster uit kritiek op deze beoordeling, doch zij toont geenszins aan dat deze beoordeling incorrect was. Zij weerlegt de vaststelling niet dat zij naliet ter ondersteuning van haar aanvraag minstens een begin van bewijs voor te leggen dat zij onmenselijke of vernederde behandelingen dreigt te ondergaan in haar herkomstland. Nu elk begin van bewijs ontbrak, blijkt ook niet dat het bestuur in dit verband dan nog een verder onderzoek diende te voeren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een bijkomend stuk "*betreffende het individueel risico op vervolging*" waaruit zou blijken dat de kans op vervolging en de onmogelijkheid tot terugkeer tot op heden actueel zijn, wijst de Raad erop dat verzoekster dit stuk niet heeft gevoegd aan haar verzoekschrift. Zij stelt dat dit stuk bekend is onder "*stuk 3*" bij haar verzoekschrift, doch er wordt in de bijgevoegde inventaris enkel gesproken van twee stukken. Het betreffende stuk 3 ligt niet voor. Elke verdere duiding ontbreekt ook.

Op grond van een algemene verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus, kan evenmin worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster is ook niet ernstig waar zij thans voorhoudt dat er in haar herkomstland sprake is van willekeurig geweld en zij louter door haar aanwezigheid aldaar een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij beperkt zij op dit punt tot een loutere bewering zonder ook maar de minste moeite te doen om argumenten en stukken ter staving van haar zwaarwichtige bewering voor te leggen. Een dergelijke handelwijze is niet ernstig.

Verzoekster houdt ook onterecht voor als zou het bestreden bevel op automatische wijze zijn gegeven. Zij gaat voorbij aan het onderzoek dat in de eerste bestreden beslissing werd gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM die zij heeft ingeroepen in haar aanvraag. Zij gaat er ook aan voorbij dat verweerder pas overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat haar aanvraag eerst was onderzocht en hierbij was vastgesteld dat zij ter zake in gebreke bleef minstens een begin van bewijs naar voor te brengen. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster in haar aanvraag reeds in de mogelijkheid was om alle nuttige elementen en stukken dienaangaande aan te brengen bij het bestuur. Zij houdt ten onrechte voor dat geen enkele beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel. De Raad herhaalt verder dat verzoekster, waar zij niet weerlegt dat zij er niet in slaagde een begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM naar voor te brengen, niet aannemelijk maakt dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

4.7. Verzoekster stelt verder dat er "*ten onrechte*" totaal geen rekening werd gehouden met haar lang verblijf in België, met haar integratie en met het gegeven dat zij onmiddellijk kan beginnen werken en een eigen inkomen kan genereren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins concretiseert waarom verweerder met deze elementen rekening dient te houden bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij geeft niet aan dat deze elementen van die aard zijn dat enige hogere rechtsnorm in het gedrang is, zodat niet blijkt dat deze elementen het geven van het bestreden bevel konden verhinderen.

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat verweerder deze elementen wel degelijk heeft onderzocht vooraleer hij het bestreden bevel heeft afgegeven. Immers blijkt uit een simpele lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder met deze elementen rekening heeft gehouden, maar heeft geoordeeld dat deze *“niet als buitengewone omstandigheid aanvaard [kunnen] worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling doet geen afbreuk aan het feit dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de ingeroepen elementen.

Verzoekster betoogt verder dat de *“onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst”* blijkt uit de ingevoerde coronamaatregelen en het daarbij horende reisverbod. Zij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19 en stelt dat verre reizen leiden tot besmettings- en levensgevaar.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig is. Er dient te worden benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat het bestreden bevel haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat dit hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont verzoekster concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk is en/of dat zij, omwille van Covid-19, niet kan terugkeren naar Armenië. Tijdens het ondernemen van een reis kunnen ook de nodige voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst aan grotere risico's is blootgesteld dan dit het geval is in België. Zoals het woord pandemie aangeeft, bestaat het risico op besmetting wereldwijd. Hiermee toont verzoekster niet alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien verzoekster alsnog zou kunnen aantonen dat zij omwille van de Covid-19-pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kan geven aan het bestreden bevel, dan nog het haar vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat iedereen die in België verblijft, zelfs zonder legaal verblijf, ondertussen de mogelijkheid heeft gehad om zich te laten vaccineren. Als gevolg hiervan zijn er reeds meerdere maatregelen, alsook reisbeperkingen, opgeheven.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat het bestreden bevel is gegeven op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of is aangetast door enige kennelijke onredelijkheid. Het komt verweerder trouwens ook net toe om in overeenstemming met de geldende regelgeving gepast op te treden wanneer hij het illegaal verblijf van een vreemdeling vaststelt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.8. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.9. Verzoekster blijft ten slotte in gebreke te duiden op welke wijze verweerder door de afgifte van het bestreden bevel het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zou hebben miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

4.10. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij onvankelijk zijn, ongegrond in zoverre deze zijn gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS